muistse soome-eesti usu arenemises Ida mõju on olnud tähtsal kohal ning pidid olemas olema sidemed Mongoolia usukujudega, eriti taoismiga; seepärast tulevat soome soo usuliste nähtuste selgitamisel loobuda ühekülgsest lääne orientatsioonist. Eesti rahvaluule saamise- ja sündimiselugu analüseerides jõuab L. otsusele, et jutustava luule komponendina esineb meelehaigus tähtsal kohal, kuna seotud kõnes viirastuste osa on hoopis vähem. — Eesti ajaloo alalt on L. avaldanud rea uurimusi Eesti iseseisvuse kaotamise ajajärgu ning sama aja tähtsama ajaloolise allika, Läti Henriku kroonika kohta: Lembitus Wytamas (E. Kirj. 1921), Rattama kalmed (*ibid.* 1921), Lembitu surm (*ibid.* 1921), Lembitu välispolitika (*ibid.* 1921), Läti Hendriku kroonika kriitika (*ibid.* 1922—23). Eriraamatuna on L.-lt ilmunud monograafia »Eesti vabadusvõitlus 1343—45« (Tallinnas, 1924). Oma ajaloolistes töödes esitab L. seisukohta, et eestlased XII—XIII a. s. sündmuste ajal tõuliselt, sotsiaalpolitiselt ning kultuuriliselt olid ümbruskonna rahvaste — rootslaste, taanlaste j. t. — väärsed ja moodustasid politiliselt ning sõjaliselt aktiivse teguri oma kodu ja ümbruskonna saatuse kujundamises. L. Eesti ajaloo käsitlusele on ajaloolaste poolt osaks saanud terav arvustus: antakse süüks ajaloo allikate nõrka kriitikat, liiga suurt subjektiivsust üksikandmete kasutamises ning põhjendamatute hüpoteesidega opereerimist *T.*

LUIGA, Oskar, Vabadussõja tegelane, sünd. 16. IX 1894 Tartumaal Pangodi v., omandas hariduse Tartu linnakoolis ja Parfino metsandusekoolis, mobiliseeriti 1915. a. alul reamehena Vene sõjaväkke, ja, lõpetanud augustis 1915 Petrogradi 2. lipnikkude kooli, võttis osa ohvitserina sõjategevusest Saksamaa vastu. Juunis 1917 astus L. teenistusse 1. Eesti jalav. rügementi, lahkus Saksa okupatsiooni alul kaptenina sõjaväeteenistusest, määrati nov. 1918 Tallinna löögipataljoni ülema abiks ja dets. lõpul s. a. 3-nda soomusrongi ülemaks, mis kohal püsis Vabadussõja lõpuni, väljendades suurt energiat ja vaprust. Okt. 1919 ülendati L. kolonel-leitnandiks, määrati jaan. 1920 Kalevi Maleva rügem. ülemaks; lahkus aprillis 1921 tegevast sõjaväe teenistusest ja asus metskonnaülemana Virumaale ametisse.

Sõjaministeeriumist saadud andmed. *T.*

LÜIK vt. **MARTINA.**

LUKK, Aleksander, tulunduslik tegelane, sünd. 7. VII 1875 Harjumaal Tammiku v., õppis Riia polütehnikumis, omandades seal a. 1899 insener-tehnologi kutse, oli 1899—1901 sama polütehnikumi tehnoloogia jaosk. assistent ja 1901—06 Taga-Baikali raudtee veoosakonna depoojaosk. juhatajaks, mis kohalt pidi lahkuma 1905. a. liikumisest osavõtmise pärast. L. asus nüüd Belgiasse ja astus Liège'i elektrotehnika instituuti, kus omandas 1909. a. diplominseneri kutse. Samal a. astus L. Berliinis Üldise Elektrotehnika Seltsi (AEG) teenistusse, püsides omal kohal ka ilmasõja ajal. 1918. a. Eestisse siirdunud, sai L. dets. s. a. Kaubandus-Tööstusministeeriumi tööstusosakonna juhatajaks. Asunud oma kohale raskeil ajul, on L. suutnud tagajärjekalt teotseda Eesti tööstuse organiseerimise ja juhtimise alal, olles tihedas kontaktis töösturitega ja üldse tulundusringkonniga. Mitmel puhul on L. olnud välismaale komandeeritud valitsuse ülesannete täitmiseks. L. õhutas ka Narva kose veejõu kasutamist ja tema energilisel kaastööl sõlmiti inglise firmaga »A. Dickinson & Co« vastav leping nimetatud veejõu kasutamiseks. Tervise halvenemise tagajärjel lahkus L. dets. 1926 ametist. *J. M.*

LURICH, Georg, kuulsaim Eesti elukutseline jõumees, sünd. 10. IV 1876 Virumaal Väike-Maarja klk. põllu- ja kaupmehe pojana, õppis alates a. 1886 Tallinna reaalkoolis, mille ta lõpetas 1895. a., ning pühendus siis täitsa jõumehe elukutsele. Tallinna reaalkooli astudes oli L. osutunud sedavõrt nõrga kehaehitusega õpilaseks, et ta koguni vabastati võimlemistundidest, tundis aga sellest hoolimata suurt huvi jõustiku vastu ja harrastas salamahti maadlus-sporti. 1890. a.-st, mil Tallinna tsirkuses esinesid saksa jõumehed, algab viimaste juhatusel L.-i süstemaatilisem treening. Reaalkooli lõpetanud, reisib L. Peterburi, kus ta sealseis spordiringkonnis leiab lahket vastuvõttu, omandab seal prantsuse maadluse alal tarvilise tehnika, püstitab samal ajal mitmed raskustõste rekordid ja võidab mitmed silmapaistvad maadlejad. Menust julgustatud, otsustab L. hakata elukutseliseks maadlejaks, kellena ta esmakordselt esines Peterburis Viiburi poolel olevas suveaias. Ilmameistriks tuli L. esimest korda Hamburgis 1901. a., mil ta võitis 40 parimat maailma maadlejat. Järgnevail aa. maadles L. mitmel maal Euroopas ja 1912—13 Ameerikas, omandades veel mitmed ilmameistri tiitlid. Selle kõrval saavutas L. tähelepanuväärt tagajärgi suurtõstete alal (saksa süsteemi järgi) ja harrastas ka malet, osa võttes vastavaist võistlusist. Omades kaunist keha, oli L. mitmele kunstnikule, m. s. ka prof. A. Adamsonile, mudeliks. Oma maadlemis- ja tõstetehnikaga lõi L. enda ümber terve kooli ning L.-i hiilgeajal sai maadlussport eesti noorsoos massiliseks nähtuseks. — 1917. a. maadles L. Tallinnas ja põgenes veebr. 1918 saksa vägede eest A. Abergi (vt.) ja teiste saatel Peterburi, kus ta aga